

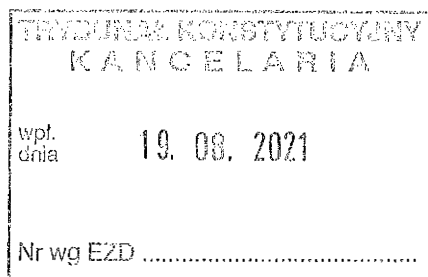
Poznań, dnia 16 sierpnia 2021 r.

Trybunał Konstytucyjny
al. Jana Chrystiana Szucha 12A
00-918 Warszawa

SKARŻĄCY:

P

S.A.

w imieniu którego działa członek Zarządu
K N
zastępowany przez:
radcę prawnego Klaudię Juszcak
numer wpisu OIRP w Poznaniu: PZ-4065
Kancelaria Radcy Prawnego Klaudia
Juszcak, ul. Wincentego Kadłubka 2/13,
60-548 Poznań

SKARGA KONSTYTUCYJNA

Działając w imieniu i na rzecz P Spółka akcyjna w P, w oparciu o załączone pełnomocnictwo uprawniające do sporządzenia i wniesienia skargi oraz reprezentowania Skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym, na podstawie art. 44, 46 i nast. ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2393) niniejszym:

1. zaskarżam przepis art. 741 § 1 i § 2 ustawy z dnia z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks Postępowania Cywilnego (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 1575) – dalej jako „k.p.c.”, który narusza art. 2 (zasadę demokratycznego państwa prawa, zasadę dobrej legislacji), art. 32 (zasadę równości wobec prawa), art. 45 ust. 1 (zasadę prawa do sądu) oraz art. 78 (prawo do zaskarżania orzeczeń sądowych) i art. 176 ust. 1 (wieloinstancyjność postępowania sądowego) Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie w jakim odmawiają zobowiązanemu prawa do zaskarżenia orzeczenia zabezpieczającego wydanego po raz pierwszy przez sąd odwoławczy w ramach rozpoznawania orzeczenia odmawiającego zabezpieczenia wydanego przez sąd pierwszej instancji na skutek wniesionego przez uprawnionego zażalenia oraz wnoszę o stwierdzenie niezgodności art. 741 § 1 i § 2 ustawy z dnia z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks Postępowania Cywilnego z art. 2, 32 oraz 45 ust. 1 oraz 78 i 176 ust. 1

Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie w jakim odmawiają zobowiązanemu prawa do zaskarżenia orzeczenia zabezpieczającego wydanego po raz pierwszy przez sąd odwoławczy w ramach rozpoznawania orzeczenia odmawiającego zabezpieczenia wydanego przez sąd pierwszej instancji na skutek wniesionego przez uprawnionego zażalenia,

2. wnoszę o orzeczenie na rzecz Skarżącego zwrotu kosztów postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym od organu, który wydał akt normatywny będący przedmiotem skargi konstytucyjnej, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa prawnego, według norm prawem przewidzianych.

Skargę konstytucyjną wywodzę na tej podstawie, że Sąd Okręgowy w G

w dniu kwietnia 2021 r. w ramach równoległego postępowania odwoławczego (od orzeczenia tego samego sądu odmawiającego udzielenia zabezpieczenia) wydał postanowienie, na mocy którego udzielił uprawnionemu Syndykowi masy upadłości

Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w Z zabezpieczenia dochodzonego w sprawie sygn. akt roszczenia poprzez wstrzymanie skuteczności uchwały nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników B Sp. z o.o. w likwidacji w P o otwarciu likwidacji spółki oraz wstrzymanie dalszych etapów likwidacji spółki i czynności likwidacyjnych, w tym w szczególności w postaci wezwania wierzycieli do zgłaszania wierzytelności, czynności, o których mowa w art. 282 § 1 k.s.h., podziału majątku pomiędzy wspólników spółki oraz złożenie wniosku o wykreślenie spółki z rejestru, jak również wszelkich innych działań w ramach likwidacji spółki podejmowanych przez spółkę, jej organy lub likwidatora.

Przedmiotowym orzeczeniem, naruszone zostały **art. 2, 32 oraz 45 ust. 1 oraz 78 i 176 ust. 1 Konstytucji RP** Konstytucji. Postanowienie (wydane w ramach równoległego postępowania odwoławczego po rozpoznaniu w składzie trzech sędziów, na skutek wniesionego zażalenia przez innego uczestnika postępowania – powoda wnioskującego o udzielenie zabezpieczenia) zostało doręczone Skarżącemu po raz pierwszy (w toku postępowania zabezpieczającego) w dniu 18 maja 2021 r. Jednocześnie, zgodnie z art. 741 § 1 k.p.c. zażalenie przysługuje jedynie na postanowienie sądu pierwszej instancji. Jednakże w toku tego postępowania – w zakresie I instancji - Skarżący P S.A. zgodnie z regulami postępowania zabezpieczającego regulowanego k.p.c. nie brał udziału, albowiem przepisy szczególne regulujące postępowanie zabezpieczające uniemożliwiły Skarżącemu

wyrażenie stanowiska w sprawie w ramach zarówno postępowania pierwszoinstancyjnego jak i odwoławczego i złożenie środka zaskarżenia na zabezpieczenie udzielone w postępowaniu, w którym Skarżący nie mógł wziąć (w ramach obowiązującej procedury cywilnej) czynnego udziału.

Zgodnie z przepisami k.p.c. regulującymi postępowanie zabezpieczające orzeczenie Sądu Okręgowego w G z kwietnia 2021 r. jest ostateczne i nie przysługuje od niego zażalenie. Odpis przedmiotowego orzeczenia (postanowienia Sądu Okręgowego w G z kwietnia 2021 r., sygn. akt

) doręczony został Skarżącemu P S.A. w dniu 18 maja 2021 r. Pismem z maja 2021 r. Skarżący złożył wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia (które to uzasadnienie jest konieczne dla możliwości zaskarżenia jakiegokolwiek orzeczenia sądowego), które otrzymał w dniu 28 czerwca 2021 r. Pismem z dnia czerwca 2021 r. Skarżący wniósł zażalenie na przedmiotowe postanowienie, wskazując, że wobec braku takiej możliwości - w myśl przepisów o postępowaniu zabezpieczającym - traktuje przedmiotowe postanowienie (z dnia kwietnia 2021 r.) jako kończące postępowanie w sprawie. Postanowieniem z lipca 2021 r. (doręczonym za pośrednictwem portalu informacyjnego sądu w dniu 9 lipca 2021 r. oraz ponownie listownie w dniu 26 lipca 2021 r.) Sąd Okręgowy w G odrzucił w/w zażalenie z czerwca 2021 r. w oparciu o art. 741 § 2 k.p.c. Pismem z lipca 2021 r. Skarżący wniósł o sporządzenie o doręczenie uzasadnienia postanowienia z lipca 2021 r. (które to uzasadnienie jest konieczne dla możliwości zaskarżenia jakiegokolwiek orzeczenia sądowego), a postanowieniem z lipca 2021 r. doręczonym w dniu 16 lipca 2021 r. wniosek ten został przez Sąd Okręgowy w G odrzucony. Postanowienie z lipca 2021 r. skończyło dopuszczalną procedurę pozwalającą zaskarżyć postanowienie z kwietnia 2021 r.

Od rozstrzygnięcia nie został wniesiony żaden nadzwyczajny środek zaskarżenia.

Zakwestionowane w niniejszej w skardze regulacje prawne stanowiły podstawę stwierdzenia prawomocności orzeczenia – postanowienia Sądu Okręgowego w G

z kwietnia 2021 r., sygn. akt , albowiem Skarżącemu nie przysługiwał od niego żaden środek zaskarżenia, mimo iż postanowienie to wydane przez Sąd po rozstrzygnięciu zażalenia wnioskującego, pomimo, że stanowiło pierwszą informację o toczonym postępowaniu zabezpieczającym, stanowiło dla Skarżącego od razu postanowienie ostateczne (nie było postanowieniem sądu pierwszej instancji), a Skarżący pozbawiony był

możliwości podjęcia jakichkolwiek działań obronnych i pozbawiony był możliwości jakiegokolwiek wpływu na jego treść.

W świetle przytoczonych okoliczności, naruszenia przepisów konstytucyjnych przez art. 741 § 1 i § 2 k.p.c. upatrywać należy w następujących zakresach:

- 1) art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (zasada demokratycznego państwa prawa, zasada dobrej legislacji) w tym, że istniejąca regulacja tworzy konstrukcję normatywną stanowiącą jedynie złudzenie prawa i w konsekwencji jedynie pozór ochrony interesów zobowiązanego, albowiem otrzymując postanowienie wydane przez sąd odwoławczy zobowiązany (Skarżący) pozbawiony jest realnej możliwości obrony swoich praw oraz jakiegokolwiek czynnego udziału w postępowaniu i prawa do wyrażenia stanowiska,
- 2) art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (zasada równości wobec prawa) w tym, że ewentualny zobowiązany w toku całego postępowania nie uczestniczący w żaden sposób w tym postępowaniu (pozbawiony jest tym samym ustawowo jakichkolwiek środków obrony swoich praw w postępowaniu wpadkowym toczącym się bez jego udziału), od zabezpieczenia może się odwołać tylko wtedy gdy zabezpieczenia udzieli sąd I instancji, a prawa takiego pozbawiony jest jeśli zabezpieczenia udzieli (po raz pierwszy) sąd odwoławczy (II instancji), a w konsekwencji w nieuzasadnionym różnicowaniu podmiotów wobec prawa,
- 3) art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (zasada prawa do sądu) w tym, że prawo przewiduje wprawdzie możliwość zaskarżenia postanowienia o zabezpieczeniu, lecz ogranicza je jedynie do postanowienia sądu I instancji, a co za tym idzie spełnienie warunków do zaskarżenia rozstrzygnięcia pozostaje poza wpływem Skarżącego, a jednocześnie dotyczy jego praw, co jednocześnie pozbawia Skarżącego możliwości wyrażenia stanowiska w postępowaniu zabezpieczającym i ochrony istotnych interesów w przypadku gdy zabezpieczenia udzieli sąd odwoławczy,
- 4) art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (prawo do zaskarżania orzeczeń sądowych) i art. 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (wieloinstancyjność postępowania sądowego) w tym, że różnicuje prawa uczestników postępowania, pozbawiając Skarżącego możliwości zaskarżenia postanowienia w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia, w ten sposób, że od postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia przez sąd I instancji mogą się odwołać wszyscy (art. 741 § 1 k.p.c.), a od udzielenia zabezpieczenia przez sąd II instancji zobowiązanemu zażalenie nie przysługuje chociaż dla zobowiązanego orzeczenie wydane przez sąd odwoławczy jest pierwszym znanym

mu rozstrzygnięciem i dopiero z tym orzeczeniem dowiaduje się o toczącym się postępowaniu zabezpieczającym.

UZASADNIENIE

Przed Sądem Okręgowym w G sygn. pomiędzy
powodem Syndykiem masy upadłości Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w Z a pozwanymi N
spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R oraz P

Spółka Akcyjna w P, przy udziale Prokuratora Prokuratury Krajowej
toczy się postępowanie o ustalenie nieważności umowy zastawu rejestrowego zawartej
pomiędzy K Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością a N
spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Skarżący jest aktualnie jedynym wspólnikiem
B Sp. z o.o. w likwidacji w P

Sąd Okręgowy w G w dniu kwietnia 2021 r. wydał
postanowienie, na mocy którego udzielił uprawnionemu Syndykowi masy upadłości K

Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w
Z zabezpieczenia dochodzonego w sprawie sygn. akt roszczenia
poprzez wstrzymanie skuteczności uchwały nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników
B Sp. z o.o. w likwidacji w P o

otwarcu likwidacji spółki oraz wstrzymanie dalszych etapów likwidacji spółki i czynności
likwidacyjnych, w tym w szczególności w postaci wezwania wierzycieli do zgłaszania
wierzycielności, czynności, o których mowa w art. 282 § 1 k.s.h., podziału majątku pomiędzy
wspólników spółki oraz złożenie wniosku o wykreślenie spółki z rejestru, jak również wszelkich
innych działań w ramach likwidacji spółki podejmowanych przez spółkę, jej organy lub
likwidatora. Postanowienie to zostało wydane na skutek zażalenia Syndyka masy upadłości
K Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z
siedzibą w Z albowiem Sąd I instancji pierwotnie odmówił udzielenia
zabezpieczenia.

Skarżący całkowicie nie zgadza się z udzielonym zabezpieczeniem, ani co do zasady, ani co do
sposobu jego udzielenia, jednakże z uwagi na treść art. 741 § 1 k.p.c. pozbawiony został prawa
do zakwestionowania zapadłego rozstrzygnięcia i to pomimo tego, że o toczeniu się
postępowania zabezpieczającego dowiedział się dopiero w dniu 18 maja 2021 r. kiedy to
otrzymał postanowienie zabezpieczające Sądu Okręgowego w G

z kwietnia 2021 r.

Zarzuty Skarżącego co do meritum rozstrzygnięcia o zabezpieczeniu sprowadzają się do tego, że przede wszystkim wnioskodawca nie uprawdopodobnił interesu prawnego w uzyskaniu zabezpieczenia, tj. nie wykazał, że brak zabezpieczenia utrudni lub uniemożliwi wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia (art. 730¹ § 2 k.p.c.). Ustalenie przez Sąd w toku postępowania głównego, że umowa zastawu rejestrowego jest nieważna nie będzie skutkowało automatycznym odzyskaniem przez powoda udziałów w spółce B

Sp. z o.o. i wpisaniem go do Krajowego Rejestru Sądowego jako współnika tej spółki. Realizacja tego celu wymaga także pozytywnego dla powoda zakończenia innego postępowania prowadzonego aktualnie przed Sądem Apelacyjnym we W (sygn. akt), w którym działa on w charakterze interwenienta ubocznego po stronie powodowej. Zwrócić uwagę należy, że oba postępowania obejmują zupełnie inny przedmiot sporu. Nie sposób uznać przy tym za właściwe podejmowanie próby uzyskania zabezpieczenia poprzez ograniczenie możliwości podejmowania działań przez spółkę B

Sp. z o.o. (będącą podmiotem trzecim w stosunku do postępowania, w którym postanowienie objęte skargą zostało wydane i w którym spółka ta nie uczestniczy).

Należy podkreślić, że postępowanie zabezpieczające regulowane przepisami k.p.c. opiera się na instytucji uprawdopodobnienia, a nie ścisłego dowodu. Uprawdopodobnienie roszczenia należy rozumieć w ten sposób, że wnioskodawca powinien przedstawić i należycie uzasadnić twierdzenia, które stanowią podstawę dochodzonego roszczenia. Roszczenie, o którym mowa w art. 730¹ §1 k.p.c. jest uprawdopodobnione, jeśli bez głębszego wnikania we wszystkie możliwe aspekty faktyczne i prawne sprawy, istnieje na pierwszy rzut oka znaczna szansa, że w świetle przytoczonych przez wnioskodawcę twierdzeń faktycznych popartych dowodami lub środkami nie będącymi dowodami w rozumieniu k.p.c., przysługuje ono osobie uprawnionej. Uprawdopodobnienie dotyczy w praktyce dwóch aspektów. Odnosi się ono zarówno do okoliczności faktycznych, na których opiera się roszczenie i które powinny być przedstawione, a ich istnienie jest prawdopodobne w świetle dowodów oferowanych przez uprawnionego, jak i do podstawy prawnej roszczenia, która powinna być również prawdopodobna w tym znaczeniu, że dochodzone roszczenie znajduje podstawę normatywną¹.

---

¹ Postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 12 kwietnia 2012 r. III APz 6/12, LEX nr 1238710

W sprawie Sądu Okręgowego w G sposób zabezpieczenia, o jaki wnioskował Syndyk masy upadłości K Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w Z i co za tym idzie jego uzasadnienie, stanowią względem przedmiotu postępowania dwie odrębne kwestie i już ta okoliczność winna świadczyć o niemożności udzielenia zabezpieczenia we wnioskowany sposób. Podejmując próbę uprawdopodobnienia interesu prawnego powód podejmuje analizę i próbę oceny skutków (pomyślnego dla niego) ułożenia się wielu toczących się spraw, a nie danej (niniejszej) sprawy, w której wydane zostało postanowienie zabezpieczające. Zakres wniosku o zabezpieczenie nie ma żadnego wpływu na możliwość wykonania wyroku w sprawie. Postępowaniem objęte są czynności związane z zastawem rejestrowym, a wnioskiem o zabezpieczenie objęte są czynności dotyczące odrębnego podmiotu i jego postępowania likwidacyjnego. Wnioskodawca wskazuje, że brak zabezpieczenia może utrudnić osiągnięcie celu, który z kolei ma realizować poprzez prowadzenie wielu postępowań sądowych. Powyższe nie oznacza jednak, że cel postępowania przed Sądem Okręgowym w G może być zagrożony. Istnieje wiele narzędzi prawnych służących zabezpieczeniu ewentualnych interesów współników czy innych podmiotów zainteresowanych, także w związku z prowadzeniem postępowania likwidacyjnego w toku czy po jego zakończeniu, a próba wstrzymania likwidacji poprzez zabezpieczenie roszczenia niepieniężnego nie jest właściwą formą (a wręcz stanowić będzie obciążenie podmiotu trzeciego względem niniejszego postępowania ponad potrzebę, która nadto sama w sobie nie została wykazana). Co więcej powód uzasadniając to celowością całokształtu planowanych działań wykorzystuje postępowanie zabezpieczające do zablokowania czynności podmiotu trzeciego względem niniejszego postępowania, co uznać należy za niedopuszczalne i niezajdujące poparcia w przepisach, a także w orzecznictwie. Wskazuje się bowiem, że sposób udzielenia zabezpieczenia musi zostać określony tak, aby dotyczył tylko stron postępowania (nie osób trzecich) – co wynika również z regulacji zawartej w treści art. 755 § 1 pkt 1 KPC. Na podstawie art. 755 KPC sąd może ingerować w stosunki prawne stron, lecz nie w stosunki pomiędzy obowiązany i osobą trzecią².

Dla ustalenia ważności umowy zastawu rejestrowego istnienie samej spółki B

Sp. z o.o. pozostaje bez znaczenia, a co za tym idzie brak jest interesu prawnego w uzyskaniu zabezpieczenia, a ponadto B

Sp. z o.o. nie może być objęta zakazami wynikającymi z zabezpieczenia w postępowaniu, którego nie jest uczestnikiem.

---

² Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach - V Wydział Cywilny z dnia 24 września 2018 r. V AGz 598/18, Legalis numer 1829186

Powyższe, z uwagi na treść art. 741 § 1 k.p.c. nie mogło zostać wyrażone przez Skarżącego w toku postępowania zabezpieczającego, albowiem zgodnie z przywołanym i objętym niniejszą skargą przepisem „na postanowienie sądu pierwszej instancji w przedmiocie zabezpieczenia przysługuje zażalenie”.

Wskazać w tym miejscu należy, że postępowanie zabezpieczające (art. 730 – 757 k.p.c.) jest postępowaniem wypadkowym (incydentalnym) w stosunku do postępowania *meriti*, a złożenie wniosku o udzielenie zabezpieczenia następuje wyłącznie do sądu i nie podlega przekazaniu do wiadomości pozostałym uczestnikom postępowania. Postępowanie zabezpieczające przed wydaniem orzeczenia przez sąd toczy się wyłącznie z udziałem wnioskującego i sądu. Sposób doręczania orzeczeń zapadających w postępowaniu zabezpieczającym regulują art. 740 § 1 i § 2 k.p.c.³ i procedura nie przewiduje zasadniczo doręczeń dla innych uczestników niż uprawniony, w tym również nie doręcza się nawet zażaleń składanych na odmowę udzielenia zabezpieczenia. Takie ukształtowanie przepisów proceduralnych powoduje, że inni niż uprawniony uczestnicy postępowania zabezpieczającego dowiadują się o jego toczeniu dopiero w momencie udzielenia zabezpieczenia. Postanowienie zabezpieczające może być jednak wydane zarówno przez sąd I instancji, jak i przez sąd odwoławczy (II instancji). O ile jednak od postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia przez sąd I instancji mogą się odwołać wszyscy (art. 741 § 1 k.p.c.), o tyle od udzielenia zabezpieczenia przez sąd II instancji zażalenie nie przysługuje. Takie ukształtowanie procedury powoduje, że ewentualny zobowiązany w toku całego postępowania nie uczestniczący w żaden sposób w tym postępowaniu (pozbawiony tym samym jakichkolwiek środków obrony swoich praw) od zabezpieczenia może się odwołać tylko wtedy gdy zabezpieczenia udzieli sąd I instancji, a prawa takiego pozbawiony jest jeśli zabezpieczenia udzieli sąd odwoławczy (II instancji). Takie ukształtowanie procedury narusza szereg oczywistych praw konstytucyjnych ewentualnie zobowiązanego z postanowienia zabezpieczającego.

---

³ Art. 740 § 1. *Wydane na posiedzeniu niejawnym postanowienie o odmowie udzielenia zabezpieczenia, jak również postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia, które podlega wykonaniu przez organ egzekucyjny, oraz dalsze postanowienia dotyczące tego zabezpieczenia sąd doręcza tylko uprawnionemu, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Doręczenia obowiązanemu postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia, które podlega wykonaniu przez organ egzekucyjny dokonuje ten organ równocześnie z przystąpieniem do wykonania tego postanowienia.*

§ 2. W wypadkach objętych § 1 obowiązanemu nie doręcza się również zażalenia uprawnionego ani postanowienia sądu drugiej instancji rozstrzygającego o tym zażaleniu.

Zauważyć też należy, że możliwość odwołania się od postanowień zabezpieczających wydawanych przez sąd odwoławczych jest znana polskiemu prawu i uregulowana jest np. przepisami procedury karnej w art. 426 § 2 kodeksu postępowania karnego⁴.

W ocenie Skarżącego zmiana treści przepisu art. 741 § 1 k.p.c., zgodnie z którą „**na postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia przysługuje zażalenie**” i wskazanie w art. 741 § 2 k.p.c., że „**na postanowienie sądu odwoławczego o udzieleniu zabezpieczenia przysługuje zażalenie do innego równorzędnego składu sądu odwoławczego**”⁵, stanowiłaby konwalidację aktualnej sytuacji prawnej Skarżącego oraz innych podmiotów pozbawionych prawa do sądu z uwagi na aktualnie obowiązującą treść art. 741 § 1 k.p.c., a jednocześnie nie naruszałoby zasad incydentalności postępowania zabezpieczającego i zabezpieczało potrzebę sprawności i szybkości postępowania.

Powyższe ma istotne znaczenie także w kontekście wyżej podniesionych zarzutów m.in. na gruncie tej konkretnej sprawy, albowiem postępowanie zabezpieczające sprowadza się do uprawdopodobnienia roszczenia, a nie jego udowodnienia. Powyższe pozwala na bardziej ogólną, niż w stosunku do prowadzenia sprawy przez Sąd *meriti* oceny opisanego we wniosku o zabezpieczenie stanu faktycznego i argumentacji, co tym bardziej powinno być poddawane kontroli przez strony postępowania, bez ograniczenia takiej możliwości do niektórych z nich, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie.

Należy bowiem stwierdzić, że postanowienie w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia winno być równie zaskarżalne dla stron postępowania. W takiej bowiem sytuacji, Skarżący jako uczestnik toczącego się z jego udziałem postępowania otrzymując postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia (również wydane po rozpoznaniu zażalenia innego uczestnika), mogąc zapoznać się z jego treścią po raz pierwszy (a zatem można pozwolić sobie na stwierdzenie, że dla Skarżącego było ono niejako postanowieniem I instancji) mógłby złożyć zażalenie.

Zasada równości wobec prawa i zagwarantowanego prawa do sądu zakłada zakaz różnicowania sytuacji wszystkich podmiotów prawa, charakteryzujących się cechą istotną w równym

---

⁴ § 2. *Od postanowienia o zastosowaniu tymczasowego aresztowania wydanego na skutek zażalenia, a także od wydanego w toku postępowania odwoławczego postanowienia o przeprowadzeniu obserwacji, zastosowaniu środka zapobiegawczego, nałożeniu kary porządkowej, zawieszeniu postępowania oraz w przedmiocie kosztów procesu, o których po raz pierwszy orzekł sąd odwoławczy, przysługuje zażalenie do innego równorzędnego składu sądu odwoławczego. Jeżeli zaskarżone postanowienie wydał sąd w składzie jednego sędziego, zażalenie rozpoznaje sąd odwoławczy w składzie trzech sędziów, chyba że zażalenie dotyczy postanowienia o nałożeniu kary porządkowej lub w przedmiocie kosztów procesu.*

⁵ jak jest to przewidziane w art. 426 § 2 k.p.k.

stopniu. **Zasada równości wobec prawa zakłada równą możliwość realizacji wolności i praw.** Brak jest *ratio legis*, dla którego Skarżący otrzymując po raz pierwszy postanowienie o udzieleniu innemu uczestnikowi zabezpieczenia (dopiero) Sądu II instancji (wydane na skutek zażalenia) miałby zostać pozbawiony prawa do zaskarżenia postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia, skoro na wcześniejszym stadium postępowania - na podstawie obowiązujących przepisów - nie miał nawet wiedzy o złożeniu wniosku o udzielenie zabezpieczenia, jego nieuwzględnieniu przez sąd I instancji, czy też jego zaskarżeniu przez wnioskującego po otrzymaniu pierwotnie odmowy uwzględnienia wniosku. Co więcej, gdyby Sąd I instancji od razu uwzględnił wniosek o zabezpieczenie, zażalenie Skarżącemu przysługiwałoby („na postanowienie sądu pierwszej instancji w przedmiocie zabezpieczenia przysługuje zażalenie”). **W sytuacji, w której pierwszy raz uczestnik postępowania sądowego mógł się zapoznać z rozstrzygnięciem, a było to rozstrzygnięcie Sądu wydane po wniesieniu zażalenia (a zatem w świetle przepisów przez Sąd II instancji) prawa do wniesienia zażalenia Skarżący jest pozbawiony.**

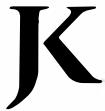
Termin do wniesienia niniejszej skargi Skarżący liczy od dnia otrzymania postanowienia z kwietnia 2021 r., tj. od dnia 18 maja 2021 r. Wszelkie późniejsze próby podważenia przedmiotowego postanowienia z uwagi na brzmienie zakwestionowanego przepisu okazały się bezzasadne. W ocenie Skarżącego to otrzymanie przedmiotowego postanowienia, mimo iż jak wskazano postępowanie w tym przedmiocie toczyło się bez udziału Skarżącego, wyczerpywało drogę prawną (*nota bene* w tym przypadku Skarżący jakiegokolwiek drogi prawnej był pozbawiony). Podejmowane po dacie 18 maja 2021 r. próby Skarżącego można uznać za pozostające bez wpływu na bieg terminu do wystąpienia z niniejszą skargą. Stąd też jako początek biegu terminu Skarżący wskazuje 18 maja 2021 r., dokumentując datę otrzymania rzonego postanowienia poprzez przedłożenie wydruku śledzenia przesyłki ze strony Poczty Polskiej.

Mając powyższe na względzie wnoszę i wywodzę jak we wstępie.

Klaudia JuszczaK
radca prawny

Załączniki:

1. pełnomocnictwo szczególne,

2. dowód uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa,
3. odpis aktualny KRS P S.A.,
4. postanowienie z .04.2021 r. – pismo Sądu z .04.2021 r. wraz z kopertą,
5. potwierdzenie doręczenia – wydruk ze strony śledzenia przesyłek Poczty Polskiej,
6. wniosek o uzasadnienie z .05.2021 r.,
7. doręczenie postanowienia z uzasadnieniem - pismo Sądu z 06.2021 r.,
8. zażalenie z .06.2021 r.,
9. postanowienie z 07.2021 r. (doręczone przez Portal),
10. wniosek o uzasadnienie z .07.2021 r.,
11. postanowienie z .07.2021 r. (doręczone pocztą) – pismo Sądu z .07.2021 r.,
12. postanowienie z .07.2021 r. – pismo Sądu z .07.2021 r.
13. 4 odpisy skargi wraz z załącznikami (dla organu wydającego zakwestionowany akt prawny, dla Prokuratora Generalnego, 2 egzemplarze do akt sprawy).